

faa at man ikke behøvede at skaffe disse Renunciationer tilveie. Jeg finder i et Foredrag, som er holdt af den ærede Folkethingsmand for Frederiksborg Amts 1ste Kreds (Klausen), denne Pasus: „Nu vide vi jo Alle, og den ærede Historiker veed det bedre end Nogen af os, hvorledes Kong Frederik den Tredies Efterkommere ere blevne indlemmede i saa godt som alle europæiske Fyrstehuse, saa at man kan sige, at, dersom ikke en anden sort Død skulde komme og ganske specielt kaste sig over de fyrstelige Huse, vil den danske Thronfølge ved den cognatiste Arvesølge være sikket saavidt som noget Menneskeligt kan være sikket.“ Jeg vil nu sætte, at, naar den glücksborgske Mandstamme engang uddør og Kongen og Folket da skulde finde det ønskeligt, at skaffe den danske Krone, det danske Monarchie, — ikke det nordalthingiske Monarchie — en Succesor, vedtagen paa den Maade, som til den Tid maatte være gavnlig, at da virkelig denne Succesor, med bequemme Egenskaber, var at finde blandt de danske Cognater, — der vilde da i Sandhed blive Banfællegheder nok. Men det er jo ogsaa muligt, at man ikke kunde finde en beqvem Succesor blandt de danske Cognater, at man kunde komme til at maatte gaa videre, at man vilde søge denne Succesor i et fremmed Huus, saaledes som f. Ex. Sverrig skaffede en Succesor til Basastegten, at man maaskee, saaledes som Pressen har yttret, kunde finde det ønskeligt at søge en Thronfølger i det svenske Huus, eller i det engelske, eller i det franske, spanske eller hvilket som helst andet Huus, saaledes som da Belgiens Throne blev besat, eller som da Grækenlands Throne blev besat; naar man saaledes kun gik ud paa at finde en beqvem Succesor, skulde man altsaa, naar Kongeloven bestod, skaffe sig Renunciationer, og man skulde skaffe disse fra alle de Personer, som ikke engang en sort Død kunde antages at faae Dugt med (Munterhed). Naar der altsaa

bliver Spørgsmaal om, hvad der gjør en Successionsordning lettest, saa mener Ministeriet, at dette vil opnaaes ved det kongelige Budskab, saaledes som det er forelagt, og derfor kan jeg ikke med den ærede 5te Landsthingsmand for Kjøbenhavn (Ørsted) være enig i, at det skulde være rigtigst at afholde sig fra at stemme over det her foreliggende Forslag. Enhver, som veed, hvad der menes med Forslaget, Enhver, som ønsker, at der ikke skal komme Usikkerhed for Regjering og Land, som følge af Afstemningen, idet jo Regjeringen maa handle efter den, troer jeg maa stemme imod Forslaget paa Grund af de Forklaringer, som af de ærede Forslagsstillere selv ere givne; Enhver, som stemmer for Forslaget, maa jo derefter erkjende, at han ikke stemmer for den Deel af det Kongelige Budskab, som angaaer Ophævelsen af Kongelovens Arvesølge, men at han kun stemmer for den Deel af det Kongelige Budskab, som kalder Prinds Christian af Glücksborg til Thronen, og derimod lader den cognatiste Arvesølge efter Kongeloven vedblive at bestaae. —

Ørsted: Den ærede Folkethingsmand for Kjøbenhavns Amts 3die Valgkreds (J. C. Larsen) fandt det forunderligt, at jeg havde udtalt, at det foreliggende Forslag hverken indeholdt et Ja eller et Nei; det vilde vist og være forunderligt, hvis jeg havde saaledes udtrykt mig, men jeg har aldrig kunnet tvivle om, at Forslaget indeholdt et Ja til sit eget Indhold, men med Hensyn til det, som er Gjenstand for Sagen, indeholder det hverken et Ja eller et Nei. Det kongelige Budskab opfordrer Rigsdagen til at give sit Samtykke til Ordning af en Arvesølgning, som Budskabet udsærlig har forklaret, og hvor iblandt Andet indeholdes Ophævelsen af Kongelovens agnatiste Arvesølge; men herpaa svares der jo aldeles Intet ved at man antager det omhandlede Forslag; man siger der hverken Ja eller Nei.